

[Ole Vagn Christensen]

Dansk Familiebrug, landboforeningerne og landbrugets arbejdsgiverforeninger og på den anden side SiD og LO.

Jeg føler i den anledning grund til at takke disse parter, men også Arbejdsministeriet for den indsats, de har gjort for at opnå et forlig om visse arbejdsforhold i landbruget. Efter 123 års uenighed er det nu lykkedes at finde en fællesnævner, hvor parterne er enige om substansen. Det betyder, at beskyttelsesreglerne om kost og logi, forsikring og afskedigelsesregler bliver ført op til vor tid. Men aftalen mellem parterne betyder også, at organisations- og forhandlingsretten giver rettigheder for denne sidste rest af lønmodtagere, som siden tyende-lovens gennemførelse og før den tid ikke har haft disse rettigheder.

Når parterne har kunnet nå til en forståelse, bør det ikke være Folketinget, der ikke kan beslutte sig til at få gennemført forslaget, så mindst 123 års stridigheder, som har været direkte konfliktskabende, nu kan afsluttes,

I Socialdemokratiet kipper vi gerne med flaget i den anledning ved at give tilslutning til forslaget, og vi vil medvirke til en hurtig udvalgsbehandling.

Kent Kirk (KF):

Jeg er nu ikke sikker på, hr. Ole Vagn Christensen har ret i, at der foreligger et historisk forlig mellem de forskellige organisationer. Det indtryk, vi andre har fået, er, at en lang række af landbrugets organisationer føler, at de er blevet ført bag lyset i forhandlingerne om modernisering af medhjælperloven. Det er jo trist, hvis det er sådan, at de organisationer, som er gået positivt ind i en forhandling, føler, at det resultat, der forelægges Folketinget, ikke er i overensstemmelse med de intentioner, man har haft i forhandlingerne.

Vi kan se det allerede, når vi kigger på lovforslagets titel: Forslag til lov om visse arbejdsforhold i landbruget m.v. Der er ingen tvivl om, at landbruget opfatter denne lov som værende en medhjælperlov, og derfor burde loven alene have heddet landbrugsmedhjælperlov, som den gamle hed.

Samtidig kan vi se, at der i lovforslaget ikke er taget hensyn til de problemer, som er blevet fremført, hvor man bl.a. har haft det ønske, at loven skulle have hovedvægt og ikke gøres overflødig. Den måde, som loven er skruet

sammen på, vil betyde, at man ganske langsomt vil gøre loven overflødig. Et af de ønsker, som man har fremført, og som vi støtter, er, at man på lovens anvendelsesområde bl.a. skulle sikre sig, at de medhjælpere ude på landet, som ikke længere får fuld kost og logi, men måske logi og delvis kost, også skulle være omfattet af loven, men det bliver de ikke på den måde, som arbejdsministeren har valgt at skrue loven sammen på.

Ligeledes er der et problem for de unge medhjælpere, som er i gang med en landbrugsuddannelse; de føler heller ikke, at de bliver dækket ordentligt ind. Hvis vi kigger på de afsnit, der er om ferie, har det været et ønske fra bl.a. landboudommen, at det skulle være sådan, at man kunne aftale, hvordan ferien skulle afvikles, altså at det skulle være princippet, at man kunne aftale de gældende regler for ferie, og at de skulle kunne fastholdes. Kun i den udstrækning parterne ønskede at komme ind under ferieloven, skulle man det. Det er heller ikke fulgt fra arbejdsministerens side.

Men det, der måske bekymrer mest, er den mangel på forståelse, arbejdsministeren har vist i lovens § 8 om arbejdstiderne. Det er nu engang sådan ude på landet, at man ikke kan fastlægge bestemte arbejdstider den næste dag eller den næste uge. Arbejdet skifter, og det er jo typisk, at de, der er omfattet af loven – altså både arbejdsgiveren/landmanden og medhjælperen – er i en situation, hvor de har et arbejdsfællesskab. Det er altså ikke nemt i et sådant arbejdsfællesskab at sikre sig, at hvis kørerne nu skal malkes og det tager lidt længere tid, end det normalt har gjort, skal man lige pludselig stoppe det og den ene forlade arbejdet, fordi man nu har fastlagt mere eller mindre restriktive arbejdstidsregler.

Jeg kan godt se, at der ikke er fastlagt bestemte tider her, men man henviser jo til, at det, der skal være gældende for lønmodtagere i landbruget, altså er det, der er gældende inden for de kollektive overenskomster.

Jeg synes, det er dybt bekymrende, at arbejdsministeren med dette lovforslag går så langt, som arbejdsministeren gør. Jeg forudsiger, at netop § 8 vil betyde, at vi vil få en masse konflikter ude på landet, hvor SiD formentlig vil involvere sig, og hvor vi vil komme til at se, at man vil prøve på at tvinge overenskomster ned over hovedet på den enkelte landmand.